

165. ÍRÁS

A PEREAI KÜLDETÉS KEZDETE

ABNER, Keresztelő János tizenkét apostolának korábbi vezetője, nazireus és az engedibeli nazireus tanoda egykori feje, most pedig az ország hetven hírnökének főnöke Kr.u. 30. január 3-án, kedden összehívta a társait és elmondta nekik az utolsó utasításokat, mielőtt elküldte volna őket a Perea összes városában és falvában teljesítendő küldetésre. E pereai küldetés csaknem három hónapig tartott és ez volt a Mester utolsó segédkezése. E munkából Jézus egyenesen Jeruzsálembe ment, hogy átessen a húsvér testbeni utolsó tapasztalásain. A hetvenek, akiknek segítségére volt Jézus és a tizenkét apostol rendszeres munkája is, a következő kisebb-nagyobb városban és mintegy ötven további faluban tevékenykedtek: Zafón, Gadara, Maked, Arbela, Ramat, Edrei, Bozora, Kaszpin, Mispa, Gerasza, Ragaba, Szukkot, Amathusz, Ádám, Penuel, Kapitoliasz, Dion, Hatita, Gadda, Filadelfia, Jogbeha, Gileád, Bet-Nimra, Tirusz, Elealah, Liviasz, Hesbon, Kallirroe, Beth-Peor, Shittim, Szibma, Médeba, Bet-Meon, Areopolisz és Aroer.

² E pereai vándorút alatt az ekkor hatvankét tagú női testület vette át a betegek számára való segédkezési munka nagyobb részét. Ez volt az országról szóló evangélium felsőbbrendű szellemi jellege kialakulásának utolsó időszaka, és ezért aztán mentes volt a csodatételektől. Palesztina egyetlen más részében sem végeztek az apostolok és Jézus tanítványai ilyen kiterjedt munkát, és egyetlen más vidéken sem fogadták el a polgárok jobb rétegei ilyen általánosan a Mester tanításait.

³ Pereát ekkoriban nagyjából egyenlő mértékben népesítették be nem-zsidók és zsidók, mert a zsidóknak az e vidékekről való általános eltávolítására került sor Júdás Makkabeus idejében. Perea volt egész Palesztina legszebb és legfestőibb tartománya. A zsidók általában úgy utaltak rá, mint „a Jordánon túli földre”.

⁴ Jézus végig ezen időszak alatt megosztotta idejét a pellai tábor és a tizenkettekkel megtett utazások között, akikkel a hetveneket segítette azokban a városokban, ahol amazok tanítottak és szónokoltak. A hetvenek Abner utasításai szerint megkereszteltek minden hívőt, bár Jézus ezzel sohasem bízta meg őket.

1. A PELLAI TÁBORBAN

¹ Január közepére több mint ezerkétszáz ember gyűlt össze Pellánál, és Jézus minden nap legalább egy alkalommal tanította is e tömeget, amikor ő éppen a táborban tartózkodott, és rendszerint délelőtt kilenc órakor beszélt, ha

az eső nem akadályozta meg ebben. Péter és a többi apostol délutánonként tanított. Az estéket Jézus fenntartotta a szokás szerint kérdésekkel és válaszokkal töltött tanácskozásokra, melyekre a tizenkettek és más haladó tanítványok társaságában került sor. Az esti csoportok átlagosan ötvenfősek voltak.

² Március közepére, akkorra, amikor Jézus elindult Jeruzsálem felé, négyezernél is több ember alkotta azt a népes hallgatótábort, mely reggelente Jézus és Péter hitszónoklatában részesült. A Mester a földi munkája befejezésül azt az időpontot választotta, amikor az üzenete iránti érdeklődés magasan szárnyalt, a legmagasabban, az ország fejlődésének e második vagy nem csodatételes szakaszában. A tömeg háromnegyede igazságkereső volt, azonban nagy számban jelen voltak közöttük farizeusok is Jeruzsálemből és máshonnan, valamint volt számos kétkedő és gáncsoskodó is.

³ Jézus és a tizenkét apostol az ideje nagy részét a pellai táborban összegyűlt sokaságnak szentelte. A tizenkettek kevés vagy semennyi figyelmet sem szenteltek a helyszíni munkának, csak Jézussal mentek ki, hogy időről időre meglátogassák Abner társait. Abner igen jól ismerte a pereai körzetet, lévén, hogy e területen végezte a munkája nagy részét korábbi mestere, Keresztelő János. A pereai küldetés megkezdését követően Abner és a hetvenek többé nem tértek vissza a pellai táborba.

2. HITSZÓNOKLAT A JÓ PÁSZTORRÓL

¹ Jeruzsálemiek, farizeusok és mások háromszáz főnél is nagyobb létszámú csoportja követte Jézust észak felé, Pelláig, miután Jézus sietve elkerülte a zsidó vezetők bíraskodását a templomszentelés ünnepének végén; és e zsidó tanítók és vezetők jelenlétében, valamint a tizenkét apostol füle hallatára történt, hogy Jézus elmondta a „jó pásztorról” szóló hitszónoklatot. Egy félórás kötetlen beszélgetést követően a mintegy százfős csoporthoz szólva Jézus azt mondta:

² ¶ „Ma éjjel sok mondanivalóm van számotokra, és mivel sokan közületek a tanítványaim és némelyek az esküdt ellenségeim, a tanításomat példázatban mondom el, hogy mindegyikötök olyannak vehesse, amilyet a szíve befogad.

³ Ma éjjel olyan emberek vannak itt előttem, akik hajlandók volnának meghalni értem és az országról szóló ezen örömhírért, és némelyikük fel is ajánlja majd életét az elkövetkező évek során; és vannak itt olyanok is, a hagyomány rabszolgái, akik Jeruzsálemtől követtek engem,

és akik az összezavart és rászedett vezetőitekkel az Ember Fiának elpusztítására törekednek. A húsvér testben most élt életem ítélt majd mindkettő felett, az igaz pásztorok felett és a hamis pásztorok felett. Ha a hamis pásztor vak volna, akkor büntelen lenne, de ti azt állítjátok, hogy látok; tanítóknak valljátok magatokat Izráelben; ezért a bűnötök rajtatok marad.

⁴ Az igaz pásztor összetereli a nyáját a karámba éjszákára a veszély idején. És amikor eljött a reggel, belép a karámba a kapun, és amikor szól, a juhok megismerik a hangját. Az a pásztor, aki nem a kapun megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hatol be, az tolvaj és rabló. Az igaz pásztor az akolba akkor megy be, amikor a kapuőr kinyitotta előtte a kaput, és a juhai, megismervén a hangját, előjönnek szavára; és amikor azokat, melyek az övéi, így kivette, a jó pásztor elindul előttük; az élen halad és a juhok követik. A juhai azért követik, mert ismerik a hangját; idegent nem követnének. Elfutnak az idegen elől, mert nem ismerik a hangját. A tömeg, mely itt körénk gyűlt olyan, mint a pásztor nélküli bárányok, de amikor hozzájuk szólunk, ők megismerik a pásztor hangját, és követnek minket; legalábbis azok, akik vágnak az igazságra és szomjaznak az igazságosságot. Némelyiketek nem az én nyájamba tartozik; nem ismeritek a hangomat és nem követtek. És mivel hamis pásztorok vagytok, a juhok nem ismerik a hangotokat és nem követnek titeket.”

⁵ ¶ És amikor Jézus elmondta ezt a példabeszédet, senki sem tett fel kérdést. Egy idő után újra beszélni kezdett és elkezdte magyarázni a példázatot:

⁶ „Nektek, akik az Atyám nyájainak segédpásztorai akartok lenni, nem csak hogy méltó vezetőknek kell lennetek, hanem *táplálnotok* is kell a nyáját jó élelemmel; nem vagytok igaz pásztorok, hacsak nem vezetitek a nyájaitokat zöld mezőkre és nyugodt vizek mellé.

⁷ És most, nehogy némelyikötök túl könnyen megértse e példabeszédet, kijelentem, hogy én vagyok a kapu az Atya juhaklához is és ugyanakkor én vagyok az igaz pásztor az Atyám nyájai számára is. Minden pásztor, aki nélkülem akar bejutni az akolba, kudarcot fog vallani, és a juhok nem fognak hallgatni a hangjára. Én, azokkal, akik segédkeznek számomra, én vagyok a kapu. Minden lélek, aki az általam teremtet és elrendelt módon lép az örökkévaló útra, az üdvözülni és képes lesz tovább menni, míg csak el nem éri a Paradicsom örökkévaló mezőit.

⁸ De ugyancsak én vagyok a juhaiért még az életét adni is hajlandó igaz pásztor. A tolvaj csak azért tör be az akolba, hogy lopjon, öljön és pusztítson; de én azért jöttem, hogy nektek mind legyen életetek és az bőségben legyen. Aki bérenc, megfutamodik a veszély fokozódásával és hagyja, hogy a juhokat széttépjék és elpusztítsák; de az

igaz pásztor nem szalad el, amikor jön a farkas; megvédi a nyáját, és ha szükséges, életét is adja a juhaiért. Bizony, bizony mondom nektek, barátaim és ellenségeim, én vagyok az igaz pásztor; ismerem az enyéimet és az enyéim ismernek engem. Én nem fogok elfutni a veszély elől. Befejezem az Atyám akarata beteljesítésének eme szolgálatát, és nem fogom elhagyni a nyáját, melyet az Atya rám bízott.

⁹ De sok más juhaim is vannak nem ebből az akolból, és e szavak nem csak e világra érvényesek. E más juhok szintén hallgatnak rám és megismerik a hangomat, és én megígértem az Atyának, hogy mindet egy akolba terelem, az Isten fiainak egy testvériségébe. És akkor mind megismeritek az egy pásztor hangját, az igaz pásztorét, és mind elismeritek az Isten atyaságát.

¹⁰ És így megtudjátok majd, hogy az Atya miért szeret engem és miért bízta az e területen lévő összes nyáját én-rám; azért, mert az Atya tudja, hogy nem fogok megtorpanni a juhakol védelmezése során, hogy én nem fogom elhagyni a juhaimat, és hogyha szükséges, nem fogok habozni, hogy életemet áldozzam az ő számos nyájának szolgálatában. De jegyezzétek meg, ha odaadom életemet, fel is veszem újra. Sem ember, sem bármely más teremtmény nem képes elvenni az életemet. Megvan a jogom és a hatalmam, hogy odaadjam életemet, és megvan ugyanazon hatalmam és jogom azt újra felvenni. Ti nem érthetitek ezt, de ilyen hatáskört kaptam az Atyámtól még mielőtt e világ megléte.”

¹¹ ¶ Amikor meghallották e szavakat, az apostolai összezavarodtak, a tanítványai elképedtek, a Jeruzsálemből és környékéről való farizeusok pedig késő éjszakáig vitatták ezt, mondván, „Ez vagy örült vagy ördög szállta meg.” De a jeruzsálemi tanítók közül azt mondták némelyek: „Úgy beszél, mint akinek tekintélye van; mellel, ki látott már olyat, hogy valakit megszállt az ördög és az felnyitja a vakon született ember szemét és véghezviszi mindazokat a csodás dolgokat, melyeket ez az ember megtett?”

¹² Másnap e zsidó tanítóknak mintegy a fele megvallotta a hitét Jézusban, míg a másik fele feldúltan visszatért a jeruzsálemi és más helységbeli otthonába.

3. SZOMBATI HITSZÓNOKLAT PELLÁBAN

¹ Január végére a szombat délutáni tömegek létszáma csaknem elérte a háromezret. Január 28-án, szombaton mondta el Jézus az emlékezetes beszédét a „bizodalomról és a szellemi felkészültségről”. Simon Péter néhány bevezető megjegyzése után a Mester azt mondta:

² ¶ „Amit már sokszor elmondtam apostolaimnak és tanítványaimnak, most kijelentem e sokaságnak is: Óvakodjatok a farizeusok kovászatól, ami a képmutatás, mely

előítéllettől születik és a hagyományhoz való ragaszkodásból tápláltatik, jóllehet e farizeusok közül soknak őszinte a szíve és némelyikük tanítványomként van itt. Rövidesen mindannyian megértitek a tanításomat, mert most nincs semmi elrejtve, ami nyilvánosságra ne kerülne. Ami most el van rejtve előletek, mind a tudtotokra adatik, amint az Ember Fia teljesítette a küldetését a földön és a húsvér testben.

³ Rövidesen, nagyon hamar az ellenségeink által titkon és sötétben tervezett dolgok napvilágra kerülnek és világga fogják kürtölni azokat. De én azt mondom nektek, bárátaim, amikor az Ember Fiának elpusztítására törekednek, ne féljetez tőlük. Ne féljetez azoktól, akik látszólag ugyan képesek megölni a testet, azután viszont már nincs több hatalmuk rajtatok. Arra intelek benneteket, hogy ne féljetez senkitől a mennyben vagy a földön, de örvendezetez, hogy ismeritek Őt, akinek megvan a hatalma ahhoz, hogy megszabadítson titeket minden becstelenségtől és feddhetetlenként állítson titeket egy világegyetem ítélőszéke elé.

⁴ Ugye két fillérért öt verebet is adnak? És mégis, amikor e madarak élelmet keresve szálldosnak mindenfelé, egyikük sem kerüli el Atyámnak, minden élet forrásának figyelmét. A szeráfi oltalmazók a fejeteken a hajszálakat is mind számon tartják. És ha mindez igaz, akkor miért élénétek félelemben a mindennapok sok kicsinysége miatt? Azt mondom nektek: Ne féljetez; sokkal többet értez ti, mint a sok veréb.

⁵ Mindanniatokat, akiknek elég bátorságotok volt ahhoz, hogy megvalljátok hitetez a tanításomban az emberek előtt, rövidesen én is megvallok a menny angyalai előtt; de aki tudatosan tagadja a tanításaim igazságát az emberek előtt, azt a végzet-örangyala megtagadja még a menny angyalai előtt is.

⁶ Mondjátok, amit akartok az Ember Fiáról, és megbocsátjátok nektez; de aki káromolni meri az Istent, az aligha nyer megbocsátást. Amikor az emberek odáig mennek, hogy szánt szándékkal az ördög erőinek tulajdonítsák az Isten tetteit, az ilyen tudatos lázadók aligha kérnek megbocsátást a bűneikért.

⁷ És amikor az ellenségeink a zsinagógák vezetői elé és más magas hatóságok elé visznez titez, ne aggódjátok amiatt, hogy mit mondjátok és ne nyugtalankodjátok amiatt, hogy miként válaszoljátok a kérdéseikre, mert a bennetez lakozó szellem bizonyosan sugalmaz nektez abban az adott órában, hogy mit mondjátok az országról szóló örömhír tiszteletére.

⁸ Meddig fogtok még a döntés völgyében tartózkodni? Miért tétozáztok a két választás között? Miért kell

a zsidó vagy a nem-zsidó embernek haboznia, hogy elfogadja ama jó híreket, hogy ő az örökkévaló Isten egyik fia? Mennyi időt vesz még igénybe az, hogy meggyőzzünk titez, hogy örömmel lépjetez a szellemi örökségetekbe? Én azért jöttem e világba, hogy kinyilatkoztassam nektez az Atyát és elvezesselek titez az Atyához. Az elsőt már elvégeztem, de az utóbbit a beleegyezetez nélkül nem tehetem meg; az Atya sohasem kényszerít egyetlen embert sem az országba való belépésre. A meghívás mindig is ez volt és mindig is ez lesz: Jöjjön, aki csak akar és vegyen szabadon az élet vizéből.”

⁹ ¶ Amikor Jézus befejezte a beszédezt, sokan mentek el felvenni a keresztséget az apostoloktól a Jordánban, mialatt Jézus az ott maradottak által feltett kérdésekre válaszolt.

4. AZ ÖRÖKSÉG FELOSZTÁSA

¹ Mialatt az apostolok a híveket keresztelték, a Mester az ott maradtakkal beszélgetett. És egy bizonyos fiatalember azt mondta neki: „Mester, apám meghalt és nagy vagyont hagyott rám és a fivéremre, de a fivérem nem hajlandó kiadni nekem, ami az enyém. Megtennéd, hogy utasítod a fivéremet, hogy ezt az örökséget ossza meg velem?” Jézus egy kissé ingerült lett, amiért ez az anyagi beállítottságú ifjú ilyesfajta kérdést vet fel megvitatásra; de kihasználta az alkalmat arra, hogy további intelmeket adjon. Jézus így szólt: „Ember, ki hatalmazott fel arra, hogy bírótok legyetez és eloszam örökségeteket? Honnan vetted az ötletezt, hogy figyelmet fordítok e világ anyagi ügyeire?” És ez után a körülötte lévők felé fordulva azt mondta: „Vigyázzatez és óvakodjátok minden kapzsiságtól; nem a birtokolható dolgokban való bővelkedéstől függ az ember élete. Nem származik boldogság a vagyon hatalmából, és nem fakad öröm a vagyoni javakból. A vagyon önmagában nem átok, viszont a vagyoni javak imádata sokszor vezet az evilági dolgok áhításához, mely a lelket vakká teszi az Isten országa szellemi valóságainak kellemére a földön és az örökkévaló élet örömeire a mennyben.

² ¶ Hadd mondjak el nektez egy történetet egy bizonyos gazdag emberről, akinek a földje bőséges termést adott; és amikor nagyon meggazdagodott, azon kezdett el gondolkodni: „Mihez kezdjek mindezzel a vagyonnal? Oly sok a vagyonom, hogy nem tudom hová tenni.” És ahogy e problémán merengett, azt mondta: „Ezt fogom tenni; lebontom a csúreimet és nagyobbakat építetez, és így elég helyem lesz, ahol a termést és a vagyonomat gyűjtheztem. Akkor aztán azt mondhatom a lelkemnek, én lelkem, sok javad van sok évre félreteve; most pihenj; egyél, igyál és vigadozzál, mert gazdag vagy és a javakban bővelkedsz.”

³ De ez a gazdag ember ostoba is volt. Azzal, hogy gondoskodott az elméje és a teste anyagi szükségleteiről, nem gyűjtött kincseket a mennyben a szellem megelégedésére és a lélek üdvözülésére. És még így sem élvezhette a felhalmozott vagyonának feléléséből fakadó örömet, mert éppen azon az éjszakán a lelkét követelték tőle. Azon az éjszakán zsványok jöttek, akik betörték a házába, hogy megöljék, és miután kifosztották a csüreit, a maradékot felgyújtották. És a rablók által hátrahagyott javakért az örökösei keltek harcra. Ez az ember magának gyűjtött kincseket a földön, de nem az Isten szerint volt gazdag.”

⁴ ¶ Jézus azért kezelte így a fiatalembert és az ő örökségét, mert tudta, hogy a mohóság az ő baja. De még ha nem is ez lett volna a helyzet, a Mester akkor sem avatkozott volna be, mert ő sohasem folyt bele még az apostolai ideigvaló ügyeibe sem, nemhogy a tanítványokéba.

⁵ Amikor Jézus befejezte a történetet, egy másik ember állt fel és kérdezt: „Mester, tudom, hogy az apostolaid eladták minden földi vagyonukat, hogy kövessenek téged, és hogy mindenük közös, mint az esszenusoknál, de vajon azt szeretnéd-e, hogy mi mindannyian, akik a tanítványaid vagyunk, mi is így tegyünk? Vajon bűn-e tisztességes vagyonnal rendelkezni?” És Jézus így válaszolt e kérdésre: „Barátom, nem bűn az, ha valakinek tisztességes vagyona van; de az bűn, ha az anyagi javak jelentette vagyont olyan *kincsekké* alakítod, melyek elvonják az érdeklődésedet és elterelnek az ország szellemi céljai iránti odaadástól. Nincs bűn abban, ha tisztességes javaid vannak a földön, feltéve, hogy a *kincsed* a mennyben van, mert ahol a kincsed, ott lesz a te szíved is. Nagy különbség van az olyan vagyon között, mely kapzsisághoz és önzőséghez vezet, és az olyan között, melyet a gondnokság szellemében tartanak és adnak ki azok, akik bővében vannak e földi javaknak, és akik oly bőkezűen járulnak hozzá azok támogatásához, akik minden energiájukat az országért végzett munkának szentelik. Sokan közületek, akik itt most pénz nélkül vagytok, azért kaptok élelmet és szállást az amott álló sátorvárosban, mert bőkezű és vagyonos férfiak és nők ilyen célokra adakoztak házigazdátoknak, Zebedeus Dávidnak.

⁶ „De soha ne felejtsetek el, hogy végeredményben a vagyon nem tartós dolog. A vagyon szeretete túl gyakran homályosítja el, sőt semmisíti meg a szellemi látképet. Ne legyetek restek felismerni annak veszélyét, hogy a vagyon nem a szolgátokká, hanem uratokká válhat.”

⁷ ¶ Jézus nem tanította és nem is helyeselte az ember családjá fizikai szükségleteinek kielégítésével kapcsolatban a hanyagságot, a tétlenséget, a közömbösséget vagy a könyöradományokon élést. De azt tanította, hogy az anyagit és az ideigvalót alá kell rendelni a lélek jólétének és

a szellemi természetbeni előrehaladásnak a mennyországban.

⁸ ¶ Ez után, amikor az emberek lementek a folyóhoz, hogy megnézzék a keresztelést, az öröksége ügyében kérő ember jött oda külön Jézushoz, minthogy úgy gondolta, hogy Jézus durván bánt vele; és amikor a Mester újra meghallgatta, azt felelte neki: „Fiam, miért szalasztod el az alkalmat, hogy az élet kenyereén élj egy ilyen napon, és ezzel miért engedsz szabad folyást a mohó hajlamodnak? Hát nem tudod, hogy a zsidó örökösödési törvényeket igazságosan alkalmazni fogják, ha panaszzal a zsinagóga bíróságához fordulsz? Nem látod, hogy az én munkám azzal függ össze, hogy biztosítsam, hogy tudomásotok legyen a mennyi örökségekről? Nem olvastad az Írásban: ‚Van, aki meggazdagszik a körültekintése és a sok fukarsága révén, és az ő jutalmának ez a része: Míg azt mondja, megtaláltam a nyugalmat és most már folyton lakomázhatom a vagyonomból, mégsem tudja, hogy milyen idők jönnek rá, és azt sem, hogy mindeme dolgokat másokra kell hagynia, amikor meghal.‘ Nem olvastad a parancsolatot: ‚Ne kívánd!‘ És megint csak, hogy ‚Ettek és teletömték magukat és faltak jóllakásig, és az után más istenekhez tértek.‘ Nem olvastad a Zsoltárokban, hogy ‚az Úr irtózik a kapzsi embertől, és hogy ‚jobb a kevés, amit az igaz bír, mint a sok gonosz nagy gazdagsága.‘ ‚Ha javaitok gyarapodnak, a szívetek ne tapadjon hozzá.‘ Olvastad, ahol Jeremiás azt mondta, ‚A gazdag ne a gazdagságával dicsekedjék; és Ezékiel igazat szólt, amikor azt mondta, ‚Szájukkal szeretetet mutatnak, de szívük a maguk önző hasznát lesi.‘”

⁹ Jézus elküldte a fiatalembert, mondván neki, „Fiam, mi hasznod abból, ha megnyered az egész világot és elveszíted a saját lelkedet?”

¹⁰ Egy másik, közelben álló embernek, aki megkérdezte Jézustól, hogy mi vár a vagyonos emberre az ítélet napján, azt felelte: „Én nem azért jöttem, hogy ítéljek a gazdagok vagy a szegények felett, viszont ítéld majd az emberek által élt élet mindannyiuk felett. Bármilyen más kerüljön is elő a vagyonos ember megítélésakor, de legalább három kérdésre választ kell adnia mindenkinek, aki nagy vagyont halmoz fel, és e kérdések:

- ¹¹ 1. Mekkora vagyont halmoztál fel?
- ¹² 2. Hogyan szerezted ezt a vagyont?
- ¹³ 3. Hogyan használtad a vagyonodat?”

¹⁴ ¶ Ez után Jézus az estebéd előtt egy időre a sátrába vonult vissza. Amikor az apostolok végeztek a kereszteléssel, ők is visszajöttek és beszélni akartak vele a vagyonról a földön és a kincsről a mennyben, de Jézus akkor éppen aludt.

5. BESZÉD AZ APOSTOLOKNAK A VAGYONRÓL

¹ Aznap, estebéd után, amikor Jézus és a tizenkettek összegyűltek a napi tanácskozásra, András megkérdezte: „Mester, míg mi a híveket kereszteltük, sokat szóltál az itt maradt sokaságnak, melyet mi nem hallhattunk. Elis-mételnéd-e épülésünkre az akkor mondottakat?” És Jézus, András kérdésére válaszolva azt mondta:

² ¶ „Igen, András, beszélek nektek a vagyon és a megélhetés e kérdéseiről, de a mondandóm nektek, apostoloknak, szükségképp némileg más lesz, mint amit a tanítványoknak és a tömegnek mondtam, hiszen ti feladatok mindent, nem csak azért, hogy kövessetek engem, hanem hogy felavassalak titeket, mint az ország követeit. Nektek már többéves tapasztalatotok van, és tudjátok, hogy az Atya, akinek az országát hirdetitek, nem hagy el benneteket. Az országért való segédkezésnek szenteltétek az életeteket; ezért ne nyugtalankodjatok, illetőleg ne aggódjatok az ideigvaló élet dolgai miatt, hogy mit fogtok enni és hogy milyen öltözéket viseltek a testeteken. A lélek jóléte több, mint étel és ital; a szellembeli előrehaladás jóval fontosabb a ruházkodás igényénél. Amikor kísértést éreztek a kenyeretek bizonyosságának kétségbe vonására, tekintsetek a hollókat; nem vetnek, nem aratnak, nincs tárházuk, sem csűrük, s az Isten mégis gondoskodik élelemről mindegyiknek, amelyik keres. És mennyivel többet értek ti, mint a sok madár! Mellesleg, bárhogya is aggódtok és vergódtok kétségek között, az nem segít semmit az anyagi igényeitek kielégítésében. Aggodalmában melyiktek tudja egy tenyérnyivel is megnövelni a termetét vagy egy nappal is meghosszabbítani az életét? Lévén, hogy e dolgok nem a ti kezetekben vannak, miért engedtek hát teret bármely ilyen problémával kapcsolatos aggodalmas gondolatoknak?

³ Nézzétek a liliumokat, hogyan nőnek; nem fáradoznak, nem is szőnek-fonnak; mégis, mondom nektek, még Salamon sem volt dicsősége teljében úgy felöltözve, mint egy ezek közül. Ha a mezőt, amely ma virít és holnap levágják és tűzre vetik, így öltözteti az Isten, akkor benneteket, a mennyország követeit, nem sokkal inkább fogja? Ó, ti kishitűek! Amikor teljes szívvel a mennyországról szóló örömhír terjesztésének szentelitek magatokat, akkor nem szabad kételkedő gondolatokat táplálnotok a magatok vagy az elhagyott családok ellátása miatt. Ha életeteket igazán az örömhírnek adjátok, akkor az örömhír fog éltetni. Ha csak hívő tanítványok vagytok, akkor nektek kell megkeresnetek a magatok kenyerét és hozzá kell járulnotok mindazok eltartásához, akik tanítanak és a tant hirdetik és gyógyítanak. Ha aggódtok a kenyeretek és vizeitek miatt, akkor miben különböztök a világ nemzeteitől, akik oly

nagy igyekezettel törekednek ezekre a létszükségleti cikkekre? Szenteljétek magatokat a munkátoknak, higgyétek, hogy az Atya is tudja és én is tudom, hogy mindeme dolgokra szükségetek van. Hadd biztosítsalak titeket egyszer s mindenkorra, hogy ha életeteket az országért való munkának szentelitek, akkor minden valódi szükségletek kielégítettek. A nagyobb dolgokra törekedjétek, és ráleltek a kisebbekre azokban; kérjétek a mennyeit, és a földit is megkapjátok vele. Az árnyék biztos követi az anyagot.

⁴ Ti csak egy kis csoport vagytok, de ha van hitetek, ha nem buktok el félelemben, akkor, kijelentem, hogy az Atyám nagy örömmel adja nektek ezt az országot. Kincseiteket oda tettétek el, ahol az erszény nem öregszik el, ahol tolvaj nem dézsmálhat és ahol moly nem rághat. És ahogy az embereknek mondtam, ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is.

⁵ De abban a munkában, mely közvetlenül előttünk áll, és abban, mely rátok marad, miután én visszatérek az Atyához, nagyon nehéz próbát fogtok kiállni. Mindannyiatoknak őrizkednetek kell a félelemtől és a kétségektől. Mindegyikötök szedje össze magát elméjében és égessetek a lámpásokat. Legyetek éberek, mint akik az urukat várják vissza a lakodalmi ünnepről, annak érdekében, hogy amikor az úr megjön és zörget, gyorsan ajtót nyithassatok neki. Az ilyen éber szolgálókat megáldja az úr, mert az ilyen fontos pillanatban hűnek találja őket. Ekkor az úr leülteti a szolgálait és maga szolgál nekik. Bizony, bizony mondom nektek, hogy válság közeleg az életetekben, és helyénvaló, hogy figyeljétek és készüljétek.

⁶ Azt jól megértitek, hogy senki sem hagyja, hogy betörjenek a házába, ha tudja, hogy a tolvaj mely órán érkezik. Figyeljétek hát magatokra is, mert abban az órában, amikor a legkevésbé várjátok és olyan módon, amelyre nem gondoltok, az Ember Fia eltávozik.”

⁷ ¶ A tizenkettek néhány percig csendben ültek. E figyelmeztetések némelyikét már hallották korábban, de nem olyan keretben, amilyenben ez alkalommal.

6. VÁLASZ PÉTER KÉRDÉSÉRE

¹ Ahogy gondolatokba merülve ott ültek, Simon Péter megkérdezte: „E példabeszédet nekünk, az apostolaidnak monddod, vagy ez minden tanítványnak szól?” És Jézus azt válaszolta:

² ¶ „A megmértetéskor megmutatkozik az ember lelke; a próba felfedi, hogy mi is rejti a szívben igazán. Amikor a szolga megmértetik és kipróbáltatik, akkor lehet a ház ura egy ilyen szolgát a ház urává és bízhatja rá

nyugodtan e hű intézőjére, hogy gondoskodjon a gyermekei élelmezéséről és neveléséről. Hasonlóképpen rövidesen én is megtudom majd, hogy kire bízhatom a gyermekeim jólétét, amikor nekem már vissza kellett térnem az Atyához. Ahogy a ház ura az igaz és kipróbált szolgáját a családja ügyeinek intézőjévé teszi, úgy fogom felemelni azokat, akik kiállják ezen óra próbáit az országom ügyében.

³ De ha a szolga lusta és a szívében azt mondja, 'Késik a gazdám', és kezd rosszul bánni szolgatársaival és együtt eszik-iszik a részegekkel, akkor e szolga ura olyan időben jön meg, amikor nem várja, és hűtlennek találván, kegyvesztettként elzavarja. Ezért jól teszitek, ha készültök a napra, amikor a látogatás hirtelenül és váratlanul történik meg. Emlékezzetek, hogy sokat kaptatok; ezért sokat is várnak tőletek. A szenvedés tüze közeledik hozzátok. Keresztséggel kell megkereszteltetnem, és addig ügyelek,

míg be nem teljesedik. Ti békét hirdettek a földön, de az én küldetésem nem az lesz, hogy békét hozzak az emberek anyagi ügyeiben — legalábbis egy időre nem. Csak megosztottság lehet az eredménye annak, ahol egy család két tagja hisz bennem és három elutasítja ezt az örömhírt. Elkerülhetetlenül barátokat, rokonokat és az ember szeretteit állítja szembe egymással az átlalatok terjesztett örömhír. Igaz, e hívek mindegyikének szívében erős és tartós lesz a béke, de mindaddig nem jön el a béke a földön, amíg mindenki hajlandó nem lesz hinni és belépni az Istennél való fiúi elismerés dicső örökségébe. Mindazonáltal, menjetek el az egész világba és terjesszétek ezt az örömhírt minden férfinak, asszonynak és gyerekeknek."

⁴ ¶ És ezzel fejeződött be az egész és mozgalmas szombati nap. Másnap Jézus és a tizenkettek elindultak Észak-Perea városaiba, hogy meglátogassák a hetveneket, akik e vidékeken dolgoztak Abner felügyelete alatt.